

RENSE is een Friese variant van REIN

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Verkorting van een samengestelde Germaanse naam die met 'Rein-' begon; komt van 'regin' of 'ragin', verkort tot 'rain-', 'ran-', 'ragn-', 'rem-' enz. = 'raad': bv.

.	Raimund	=	'raadgever voor de strijd'
.	Reginald	=	'heersend met (goede) raad'
.	Reginbald	=	'stoutmoedig raadgever'
.	Reginfried	=	'vrede(brenger) door (goede) raad'
.	Reinbert	=	'stralend van (goede) raad'
.	Reinhard	=	'sterke raadgever'
.	Reinhold	=	'heersend met (goede) raad'
.	Reinier	=	'raadgever in het leger'
.	Reinmar	=	'vermaard om zijn (goede) raad'
.	Reinolf	=	'raadgever (met de wijsheid van een) wolf'
.	enz		

*

In een middeleeuws boek vinden we de variant **Reinzo** als een verkorting van Raynaldus of Reginald(us).

*

Reginald van Orléans op, Bologna, Italië; kloosterling; † 1220; feest 1 februari.

Hij werd in 1183 te St-Gilles geboren, even ten westen van Reims. Hij begon zijn kerkelijke carrière als professor in het kerkelijk recht aan de universiteit van Parijs (1206-1211). Vanaf 1212 was hij dekaan van de religieuze leefgemeenschap St-Aignan te Orléans. Daar ontmoette hij in 1218 de heilige Dominicus. Niet lang daarna sloot hij zich aan bij de nieuwe orde die Dominicus zojuist had gesticht, de orde der predikheren of dominicanen. Dominicus had hooggespannen verwachtingen van Reginald. Deze stichtte dan ook nieuwe kloostervestigingen naast de beroemdste universiteiten van die tijd: te Parijs (Frankrijk) en Bologna (Italië). Maar hij stierf plotseling in 1220. Hij wordt beschouwd als één van de belangrijkste volgelingen van Dominicus uit de begintijd.

Naast Antonius van Padua wordt hij aangeroepen voor het terugkrijgen van verloren voorwerpen. Ook wordt zijn voorspraak gevraagd tegen koortsaanvallen.

*

Raniero Scacceri (ook **van Pisa**), Pisa, Italië; pelgrim & kluizenaar; † 1160; feest 17 juni.

Raniero Scacceri was afkomstig uit Pisa. Hij reisde rond als troubadour en liedjeszanger waarbij hij zichzelf op de viole begeleidde. Zelf zegt hij van die periode in zijn leven dat hij elke gelegenheid tot zonde steeds met beide handen aangreep... Eens kwam hij een vrome kluizenaar tegen die zijn leven in de eenzaamheid aan God toewijdde. Onverhoeds zei hij tegen hem: "Pater, doe voor mij een gebedje, want ik ben lang zo gelukkig niet als ik er van buiten uitzie." Dat gebed veranderde zijn leven. Want hij kwam er door tot inkeer; hing zijn instrument aan de wilgen en bewende zijn zonden zo intens dat hij er nagenoeg blind van werd.

Nu werd hij marskramer. Hij wilde iets verdienen om een pelgrimstocht naar het Heilige Land te kunnen maken. Maar toen hij op een dag in zijn beurs tastte, kwam daar een stank vandaan, zo afgrijselijk als alleen de duivel zelf kan veroorzaken. Dat was het moment waarop hij zich voornam nooit meer een vinger naar geld uit te steken. Nu leefde hij alleen nog van aalmoezen en giften. Op de boot die hem naar Jezus' geboorteland bracht nam hij plaats tussen de roeiers. Alles deed hij met hen samen: roeien, eten, bidden en grappen maken. Hij wist de arme drommels onderweg zo te vermaken dat ze er waren voor ze er erg in hadden.

Na terugkomst trad hij als oblaat in bij de benedictijnen van het St-Andreasklooster te Pisa. Oblaat wil zeggen dat iemand binnen de kloostermuren woont en de levenswijze van de monniken deelt, echter zonder zich geheel aan het klooster te verbinden. Daartoe achtte hij zich in alle eenvoud niet waardig genoeg; hij vond van zichzelf dat hij er niet echt bijhoorde. Later verhuisde hij in dezelfde stad naar het Sint-Vitus-convent. Hij mocht van zichzelf geen hoge dunk hebben, voor de mensen van de stad was hij van onschatbare waarde. Liep hij over straat, dan wisselde hij een vriendelijk woord met ze; speelde soms even met de kinderen en maakte grapjes. Wie in nood zat wist hem te vinden: hij luisterde in alle ernst, leefde mee en stond bekend om de goede raad die hij wist te geven. Men zegt van hem dat hij in staat was bepaalde ziekten te genezen: waarschijnlijk ziekten die te maken hadden met zwaarmoedigheid. Waar hij kwam, begon de zon te schijnen en sloeg de geest van pessimisme en wanhoop op de vlucht. Hij stierf in 1160. Bij wijze van eerbetoon droegen de stadsbestuurders hem ten grave. In 1591 werd zijn gebeente opgegraven en plechtig bijgezet in een nieuwe vleugel van de kathedraal van Pisa.